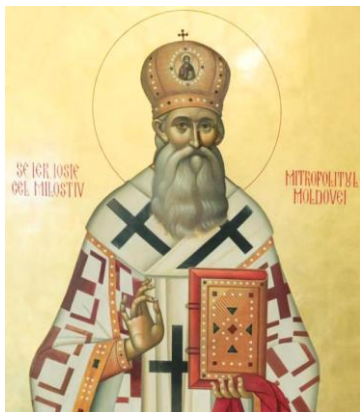

Acestea sunt deci denumirile comune ale Dumnezeuirii.

Denumirea proprie însă Celui fără de început este Tatăl, iar cea proprie Celui născut fără de început este Fiul, iar cea a Celui care purcede, sau care se produce în afară fără să fie născut, este Duhul Sfânt.

(Sfântul Grigorie de Nazianz, Cele cinci Cuvântări despre Dumnezeu)

FAPTE DE ÎNVĂȚĂTURĂ DIN VIAȚA SFÂNTULUI IERARH IOSIF CEL MILOSTIV, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Curăția ta și rugăciunea, milostenia și înfrânarea

vas ales al Sfântului Duh te-au făcut; pentru aceasta, Moldovei fiind păstor, urmași cu totul Păstorului Celui bun; Sfinte mare Ierarhe, milostive Iosife, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

(Troparul Sf. Ierarh Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei)

Prima grijă a noului părinte al Moldovei a fost terminarea catedralei începută în anul 1833 de înaintașul său, mitropolitul Veniamin Costachi. Dar, pregătindu-se țara pentru Războiul de Independență, blândul arhiepiscop a amânat începerea lucrului. Timp de doi ani s-a străduit să îmbărbăteze pe credincioși și întregul cler în lupta dreaptă pentru neatarnare națională și bisericească. Astfel, a făcut apel la toate mănăstirile și la preoți să adune ajutoare pentru armată, iar pe cei care doreau, îi trimitea în ambulanțe pentru îngrijirea răniților. La apelul mitropolitului Iosif au contribuit cu ajutoare toate mănăstirile și multe parohii, iar pentru îngrijirea răniților au plecat din Moldova peste o sută de preoți, călugări și maici.

În anul 1879, după terminarea războiului, mitropolitul Iosif s-a dus audiență la primul ministru să ceară ajutor pentru construcția catedralei. Deci intrând înăuntru, a zis:

- Vin cu o rugămintă mică pentru dumneavoastră, dar foarte mare pentru noi. Și anume, să ne dați fonduri pentru terminarea Catedralei mitropolitane din Iași, care zace în ruină de 40 de ani și în care dorm noaptea vitele oamenilor.

- Nu avem acum fonduri pentru aceasta! a răspuns casierul trezoreriei naționale.

- Dacă o țară nu are bani să construiască o catedrală, a răspuns hotărât mitropolitul, atunci eu îmi dau demisia din mitropolie. Pofțiți cârja!

Văzând râvna marelui ierarh pentru casa Domnului, membrii guvernului au aprobat în aceeași zi fonduri bănești cu care s-a și început construcția catedralei.

Cele mai alese virtuți ale mitropolitului Iosif erau însă aceste două sfințenia vieții sale și milostenia. Cu aceste două mari virtuți a întrecut pe toți ierarhii vremii sale, a cucerit inimile cele mai împietrite, a câștigat respectul celor mari, a ridicat de jos pe mulți deznădăjduiți, a adunat în jurul său pe cei săraci și nebăgați în seamă și a tras spre Hristos pe mulți creștini cu pilda vieții sale. Cea mai mare faptă bună a mitropolitului Iosif Naniescu, prin care se făcuse tuturor cunoscut și iubit, era milostenia, marea sa operă de caritate creștină. El avea ușa și mâna deschise pentru milă. Pe lângă cerșetorii din oraș, el ajuta mai ales pe elevii și studenții săraci. În fiecare an îmbrăca zeci de elevi și studenți și-i hrănea la bucătăria Mitropoliei. Alte sute dintre ei primeau bani pentru cărți și taxe școlare. Venea și evreul Rubenșaft regulat, vinerea, pentru milă. Cu ajutorul mitropolitului și-a învățat fiul carte, a ajuns doctor și s-a creștinat. Un alt evreu din Iași venea din trei în trei ani, numai la el, pentru ajutor. „Cu ajutorul mitropolitului Iosif – zise el la urmă – mi-am putut mărita cele trei fete”. Prin aceasta, păstorul cel bun imita pe Sfântul Ierarh Nicolae.

(Protosinghel Ioanichie Bălan, Patericul românesc)